

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 495/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom doc. JUDr. B. F., PhD., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv zaručených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a napokon aj vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v exekučných konaniach vedených pod sp. zn. 10 Er 998/2010 (sp. zn. Rvp 10983/2012), sp. zn. 10 Er 908/2010 (sp. zn. Rvp 10984/2012), sp. zn. 9 Er 466/2010 (sp. zn. Rvp 10987/2012), sp. zn. 19 Er 959/2010 (sp. zn. Rvp 10988/2012), sp. zn. 9 Er 878/2011 (sp. zn. Rvp 10989/2012) a sp. zn. 9 Er 582/2010 (sp. zn. Rvp 10991/2012) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 10983/2012, sp. zn. Rvp 10984/2012, sp. zn. Rvp 10987/2012, sp. zn. Rvp 10988/2012, sp. zn. Rvp 10989/2012 a sp. zn. Rvp 10991/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 10983/2012.

2. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 30. júla 2012 doručených 6 sťažností spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv zaručených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v exekučných konaniach vedených pod sp. zn. 10 Er 998/2010 (sp. zn. Rvp 10983/2012), sp. zn. 10 Er 908/2010 (sp. zn. Rvp 10984/2012), sp. zn. 9 Er 466/2010 (sp. zn. Rvp 10987/2012), sp. zn. 19 Er 959/2010 (sp. zn. Rvp 10988/2012), sp. zn. 9 Er 878/2011 (sp. zn. Rvp 10989/2012) a sp. zn. 9 Er 582/2010 (sp. zn. Rvp 10991/2012).

Sťažovateľka v sťažnostiach uviedla, že v ňou označených exekučných konaniach okresný súd porušil jej základné právo a právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v dôsledku toho aj jej základné právo na spravodlivé súdne konanie, ktorého jedným z atribútov je aj právo na prerokovanie veci v primeranej lehote, podľa sťažovateľky laxným, resp. pomalým postupom okresného súdu malo dôjsť aj k porušeniu jej základného práva a práva na ochranu vlastníctva a napokon okresný súd mal porušiť aj všeobecný zákaz diskriminácie.

Inkriminovaným sťažovateľkou napádaným postupom, ktorým mali byť porušené ňou označené základné práva a práva, je postup okresného súdu, ktorý podľa jej tvrdení od podania žiadostí ňou zvoleným súdnym exekútorom o udelenie poverení na vykonanie exekúcií v prospech sťažovateľky ako oprávnenej z exekúcií o týchto žiadostiach „... do dňa spísania tejto sťažnosti nerozhodol...“, pričom sťažovateľka v sťažnostiach tiež uviedla,

„... že v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietiahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpi až po veľmi dlhej dobe“.

Zo sťažností vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Er 998/2010 mala byť žiadosť o udelenie poverenia podaná 8. decembra 2010, v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Er 908/2010 6. októbra 2010, v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 466/2010 9. júna 2010, v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Er 959/2010 22. októbra 2010, v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 878/2011 5. septembra 2011 a v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 582/2010 15. júna 2010.

V sťažnostiach podaných ústavnému súdu sťažovateľka tiež poukázala na skutočnosť, že okresný súd v napádaných exekučných konaniach neprijal adekvátne opatrenia na urýchlené konanie vo veci žiadostí ňou zvoleného súdneho exekútora na udelenie poverení na vykonanie toho-ktorého exekučného konania, a to aj napriek skutočnosti, že sťažovateľka mala podľa svojho tvrdenia podať v súvislosti s týmto postupom okresného súdu predsedovi okresného súdu 25. mája 2011 sťažnosti na prietahy vo všetkých šiestich napádaných exekučných konaniach.

Sťažovateľka v sťažnostiach okrem iného uviedla:

„Porušovateľ, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou o rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe (legálne a ústavne súladným spôsobom), V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na právnu úpravu procesného postupu exekučného súdu vo veci rozhodovania o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá definuje dobu určenú na prijatie rozhodnutia, pričom prekročenie tejto doby je nutné s ohľadom na ochranu ľudských práv a slobôd kvalifikovať ako porušenie zákona. ...

V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia

na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu! ...

Sťažovateľ má enormný záujem na vecnom posune v exekučnom konaní a preto rozhodnutie o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie opakovane urgoval. Porušovateľovi adresoval viacero listov so žiadosťou o informáciu o stave konania, resp. podnetov na preskúmanie zákonnosti postupu súdu (podania sa nachádzajú v súdnom spise exekučného súdu). Opísané aktivity však nenaplnili očakávania sťažovateľa, že dôjde k odstráneniu stagnácie a k uskutočneniu zákonom predvídaného postupu. Porušovateľ ostal vo veci nečinný. ...

K znižovaniu hodnoty majetku sťažovateľa (bonity pohľadávky) dochádza aj preto, že nečinnosť exekučného súdu utvrdzuje dlžníka (povinného) v tom, že sťažovateľovi zaplatiť nemusí, pretože ho autoritatívne k takémuto správaniu nemá kto prinútiť. Bez povšimnutia nemôže ostať ani skutočnosť, že márnym plynutím času sa dlžníkovi (povinnému) vytvára priestor na to, aby zrealizoval úkony ktoré ho zbavia majetku postihnuteľného exekúciou. Pohľadávku sťažovateľa tak nebude z čoho uspokojiť.“

Vzhľadom na uvedené tvrdenia sa sťažovateľka v sťažnostiach podaných ústavnému súdu domáha, aby ústavný súd po ich prijatí na ďalšie konanie nálehom vyslovil, že postupom okresného súdu v každom z ňou napádaných exekučných konaní bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej základné právo a právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tiež jej základné právo a právo na ochranu vlastníctva zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 dodatkového protokolu, a napokon, že došlo aj k porušeniu všeobecného zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 12 ods. 2 ústavy a v čl. 14 dohovoru. V dôsledku uvedeného sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v jednotlivých ňou napádaných exekučných konaniach konať bez zbytočných prieťahov, aby okresnému súdu zakázal pokračovať v diskriminácii sťažovateľky, aby sťažovateľke priznal primerané finančné zadosťučinenie (v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Er 998/2010 v sume 885 €, v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Er 908/2010 v sume 1 051 €, v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 466/2010 v sume 1 272 €, v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Er 959/2010 v sume 996 €, v konaní vedenom

pod sp. zn. 9 Er 878/2011 v sume 387 € a v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 582/2010 v sume 1 217 €) a aby jej priznal úhradu trov konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Podľa § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Aj keď zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, tak odvolávajú sa na ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde možno aj v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane citované ustanovenie § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10983/2012, sp. zn. Rvp 10984/2012, sp. zn. Rvp 10987/2012 až sp. zn. Rvp 10989/2012 a sp. zn. Rvp 10991/2012 a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd aplikujúc citované právne normy tak, že predmetné sťažnosti spojil do jedného spoločného konania, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažností je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaných v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré sťažovateľka subsumuje aj pod základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého jedným z atribútov je aj prerokovanie veci v primeranej lehote bez prieťahov, pričom s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sťažovateľka spája aj porušenie svojho základného práva a práva na ochranu vlastníctva zaručených v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 dodatkového protokolu a v konečnom dôsledku aj s porušením všeobecného zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 12 ods. 2 ústavy a v čl. 14 dohovoru. K zbytočným prieťahom postupom okresného súdu v sťažovateľkou napádaných exekučných konaniach pritom malo dôjsť v dôsledku toho, že okresný súd do podania sťažností ústavnému súdu nerozhodol o žiadostiach ňou zvoleného súdneho exekútora o udelenie poverení na vykonanie dotknutých exekúcií.

Vzhľadom na uvedené tak predmetom tohto konania ústavného súdu bolo skúmanie opodstatnenosti tvrdení sťažovateľky o porušení jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v exekučných konaniach vedených pod sp. zn. 10 Er 998/2010 (sp. zn. Rvp 10983/2012), sp. zn. 10 Er 908/2010 (sp. zn. Rvp 10984/2012), sp. zn. 9 Er 466/2010 (sp. zn. Rvp 10987/2012), sp. zn. 19 Er 959/2010 (sp. zn. Rvp 10988/2012), sp. zn. 9 Er 878/2011 (sp. zn. Rvp 10989/2012) a sp. zn. 9 Er 582/2010 (sp. zn. Rvp 10991/2012).

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie vecí v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

V rámci predbežného prerokovania sťažností sťažovateľky ústavný súd na základe výzvy adresovanej okresnému súdu z jeho listu sp. zn. Spr 916/2012 zo 16. októbra 2012 zistil tieto skutočnosti:

- v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Er 998/2010 (sp. zn. Rvp 10983/2012) okresný súd uznesením z 1. júna 2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 25. júna 2012,

- v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Er 908/2010 (sp. zn. Rvp 10984/2012) okresný súd uznesením z 1. júna 2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28. júna 2012,

- v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 466/2010 (sp. zn. Rvp 10987/2012) okresný súd uznesením z 23. apríla 2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 21. mája 2012,

- v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Er 959/2010 (sp. zn. Rvp 10988/2012) okresný súd uznesením zo 17. februára 2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť ešte 12. mája 2011,

- v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 878/2011 (sp. zn. Rvp 10989/2012) okresný súd uznesením z 23. apríla 2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 21. mája 2012,

- v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 582/2010 (sp. zn. Rvp 10991/2012) okresný súd uznesením z 24. apríla 2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 21. mája 2012.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

V súlade so svojou judikatúrou (II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 298/06, II. ÚS 250/09) ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Z uvedených zistení vyplýva, že tvrdenia sťažovateľky, že do podania sťažností ústavnému súdu okresný súd nerozhodol o žiadostiach ňou zvoleného súdneho exekútora o udelenie poverení na vykonanie exekučných konaní, sa nezakladajú na pravde. V označených exekučných konaniach okresný súd o žiadostiach sťažovateľkou zvoleného súdneho exekútora o udelenie poverení na vykonanie exekučných konaní už rozhodol, a to dokonca ešte v čase pred podaním sťažností ústavnému súdu, t. j. pred 30. júlom 2012, takže v čase ich podania ústavnému súdu už nemohlo byť v týchto exekučných konaniach zo strany okresného súdu porušované základné právo a právo sťažovateľky na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, tak ako to tvrdila sťažovateľka, preto ústavný súd tieto sťažnosti už po ich predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnené (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Okrem toho ústavný súd v súvislosti s exekučným konaním vedeným okresným súdom pod sp. zn. 9 Er 582/2010 upozorňuje, že podľa zistení od okresného súdu sa toto exekučné konanie netýka povinného D. M., nar..., tak ako to v sťažnosti vednej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10991/2012 uviedla sama sťažovateľka, ale toto exekučné konanie sa týka povinnej A. L., nar... Čo sa týka povinného D. M., na okresnom súde sa vedie iné exekučné konanie, a to pod sp. zn. 7 Er 581/2010. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka v petite sťažnosti podanej a ústavným súdom vedenej pod sp. zn. Rvp 10991/2012 namieta exekučné konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 9 Er 582/2010, ústavný súd aj napriek tomu, že sťažovateľka (navyše zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, pozn.) v texte sťažnosti nesprávne označila povinného v tomto exekučnom konaní, súc viazaný petitom sťažnosti (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), vyhodnocoval toto v petite sťažnosti sťažovateľkou uvedené exekučné konanie.

Ústavný súd aj v súvislosti s uvedenými zisteniami tiež podotýka, že sťažovateľka, ktorá je navyše kvalifikovane právne zastúpená, sama nemá prehľad o aktuálnom procesnom stave jednotlivých ňou iniciovaných exekučných konaní, s čím korešponduje aj jej nekoordinovaný a netransparentný postup pri podávaní sťažností ústavnému súdu bez zohľadnenia stavu ad hoc toho-ktorého konania (častokrát sa tvrdenia sťažovateľky

nezakladajú na pravde, pozn.), ako aj pri podávaní sťažností na priet'ahy v konaní predsedom okresných súdov (napr. často sú podľa tvrdení sťažovateľky podávané pred samotným iniciovaním napádaného konania, pozn.), pričom využívanie týchto prostriedkov má vo väčšine prípadov iba plošný a formálny charakter, ktorý nesignalizuje skutočný záujem sťažovateľky domôcť sa skutočnej materiálnej ochrany svojich práv. V tejto súvislosti ústavný súd podotýka, že nie je jeho kompetenciou plniť úlohu „pátracieho psa“ pri zisťovaní aktuálneho stavu sťažovateľkou napádaných exekučných konaní, ale je predovšetkým úlohou sťažovateľky a jej právneho zástupcu uviesť v sťažnosti podanej ústavnému súdu všetky pravdivé a aktuálne skutočnosti týkajúce sa toho-ktorého napádaného konania, a to nielen v záujme plynulého a efektívneho konania ústavného súdu, ale aj v záujme dosiahnutia skutočnej materiálno-právnej ochrany práv sťažovateľky.

Keďže porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu, čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru sťažovateľka namietala v spojitosti s namietaným porušením čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých ústavný súd nezistil, bolo potrebné aj v tejto časti sťažnosti sťažovateľky odmietnuť ako zjavne neopodstatnené.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2012